

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. — Číslo 2.

V Žatci dne 17. ledna 1947.

Cena 2 Kčs

Jiří Rébl-Volyňský:

Slavná epopej

Historie volyňských Čechů jest slavnou epopejí, psanou do knihy časů mistrnou rukou všech příslušníků naší menšiny.

První kapitulu této epopeje psala mozolnatá ruka našich dědů a otců, psala ji krvavým potem, psala ji ostrými pilami, motykami a sekerami v panenských lesích Volyně, psala ji svými pluhy a stroji na úrodných pláních volyňských, kde založili svůj nový domov a proměnili tento kraj v koutek český, kypící životem a kulturou. Obsah této kapitoly je prosycen moudrostí rozvážných pisatelů, je naplněn láskou k staré vlasti a ke všemu, což jest české. Touto láskou naplňovali dědové a otcové srdéčka svých dětí, této lásce učili svou mládež a s touto láskou odcházeli na věčnost...

Z hlubokých pramenů živé vody této kapitoly čerpali nové síly, novou vzpruhu a statečnost noví pisatelé, kteří se chopili pera, vypadajícího z chladnoucích rukou svých předchůdců, aby pokračovali v započatém díle.

Poslední mohykáni, pisatelé této slavné kapitoly odchází v objetí věčna, avšak sláva, kterou přinesli našemu jménu v zahraničí, zůstane věčnou...

Odkaz otců vložil do rukou nástupců nová pera, aby pokračovali v psaní kapitoly druhé tak čestně a statečně jako jejich předchůdcové.

Věrní tomuto odkazu, chopili jsme se pera my — Svobodovci a začali jsme psát kapitulu druhou — krvavou, právě ve chvíli pro naši vlast nejtěžší, kdy hákový kříž zpupně stanul na české Golgotě a ujařmený náš lid volal na pomoc blanické rytířstvo.

Tehdy se otevřel náš volyňský Blaník a my — volyňští Čechové, jako blaníční rytíři, vedeni naším statečným generálem Ludvíkem Svobodou, počali jsme psát svoji kapitulu nejslavnější, kapitulu heroickou. Psali jsme ji svými zbraněmi ve granit krvavé Dukly, ve svahy Karpat, na vrcholy Tater a Fatry... Psali jsme ji svou krví a pečeti smrti svých nejstatečnějších a nejsmělejších bojovníků, z nichž každý drtivou tečkou smrti zakončil větu, vepsanou zlatými písmeny do knihy slávy... Rovně těchto hrdinů, jako němé pomlčky zpestřují řádky této heroické kapitoly a siluety temných, zamčených křížů tří nad těmito pomlčkami jako výstražné vykřičníky, jako jejich stále hrozící varovný prst, který nám pozůstalým neustále připomíná: „Stůjte bděle na stráž, zůstaňte věrní ideálům, pro něž jste bojovali a pro které jsme my životy své položili...“

Nyní my, pozůstalí bojovníci, potomci slavných našich dědů, se ujímáme nových per, která nám

vkládá do rukou naše svobodná vlast, a začínáme psát kapitulu třetí, kapitulu budovatelskou...

— Avšak, pozor! — Celá vlast se na nás dívá... Dovedeme to? Nezklameme? — Ano, nezklameme! Nebylo dosud příkladu v dějinách naší menšiny, abychom se zpronevěřili, tož nebude jej, doufám, ani nyní. Všichni — jako jeden se zapojíme s celým národem československým do práce při výstavbě naší svobodné republiky pro blaho našeho národa a pro lepší příští našich, tak toužebně očekávaných rodin. Jen takto bude správně psána ta třetí kapitola, kterou jsme započali. Jest tedy na nás, jak dovedeme psát, dle toho budeme posuzováni a oceňováni. Vězme, že znovu důstojně obstojíme! — Jen rozvaha, moudrost a statečnost... Musíme se státi vzorem ve vlasti, jako jsme jím byli v zahraničí, pak teprve bude splněn odkaz, vložený na nás našimi dědy a padlými kamarády. Dokážeme to a dokázat musíme! Hanby svým předchůdcům přece neuděláme!...

Tož, chop se každý statečně svého díla a pamatuj, že:

„MY JSME MY!“

My jsme švarní Volyňáci!

„My jsme my!“

Že jsme slavní bojovníci
každý ví.

Velikých jsme předků syny —
„My jsme my!“

Dokázali jsme to činy
slavnými...

Na svůj původ zříme hrdě —
„My jsme my!“

Při všem našem držme tvrdě
vždy a vždy!

Řeč svou vřele milujeme —
„My jsme my!“

Byli jsme a budem dále —
Bůh to ví!

Kdo jsme — víme, vlast svou ctíme —
„My jsme my!“

Byli jsme a zůstaneme
takými!

Vždyť jsme Čechy — Volyňáky
švarnými!

Napněme se, nedejme se!
„My jsme my!“

Příští číslo vyjde během dvou dnů jako slavnostní, k uvítání našich z Volyně.

Připravte radostné uvítání svým drahým

Koncem ledna přijdou první a za nimi další transporty reemigrantů z Volyně. Vláda československé republiky pověřila ministerstvo informací organizací slavnostního uvítání prvního vlaku vracejících se volyňských Čechů. Ministr národní obrany arm. gen. Ludvík Svoboda uvítá naše drahé v Košicích. Ministr sociální péče prof. Zdeněk Nejedlý je uvítá jménem vlády v Žatci. Okresní a místní národní výbor v Žatci v součinnosti se Svazem Čechů z Volyně, posádkovým velitelstvím, traťovým velitelstvím, správou sběrného střediska, se spolky a korporacemi připraví uvítání na místě.

Všichni, kdož mají upřímný vztah k volyňským Čechům se vynasnaží, aby jejich návrat do vlasti vytvořil předpoklady pro ty nejkrásnější vzpomínky pro celý život.

To bude uvítání oficiální. Státní hymny, proslovy, krásná slova.

A potom uvítání nejradostnější a nejupřímnější. Doma v nejužším rodinném kruhu.

Tři roky jsme neviděli naše drahé. Mnohé se od těch dob změnilo. Na nás i v nás. Také okolí, kterému jsme se my již většinou přizpůsobili a které bude nové pro ně. Na to nesmíme zapomenout ani při uvítání, ani později.

Nezapomeňte také, až budete očekávat příjezd vytoučeného vlaku, že mnoho, velmi mnoho zá-

leží na prvním okamžiku, na prvním pohledu, na slovech, která vyřknete a uslyšíte.

Nestěžujte si, nenařkejte a nevyčítejte. Připravte radostné uvítání svým drahým! Vytvořte takovou náladu, aby opravdu cítili, že přišli domů, že jste je dlouho toužebně čekali a že jste velmi, velmi šťastni. Nezkažte jim ani sobě okamžiky dokonalé radosti ze shledání, neberte jim ani sobě okamžiky dokonalé radosti ze shledání, neberte jim ani jejich iluze.

Život se nezastaví ani s prvním vlakem reemigrantů z Volyně. Zůstanou však provždy vzpomínky, které budou hřát.

Nezapomeňte ani na ty, kdož zde nemají nikoho z rodiny. Jsou to beztak většinou vaši příbuzní. I jim připravte radostné uvítání a nabídněte pomoc pro první okamžik, když budou bezradní. Přihlaste je k sobě, pomozte najít umístění.

Při nejlepší organizaci reemigrace vyskytnou se nedostatky, nářky a stížnosti. Není jen úkolem vládních činitelů dělat nápravu. Je na nás všech volyňských Čechů zde již osídlených, abychom všemi prostředky přispěli k jejímu zdárnému a úspěšnému provedení;

A prvním úkolem budiž: připravit radostné uvítání svým drahým.

Jar. Chudoba.

První volyňský ples

Dnes, když už dávno dozněly zvuky posledního valčíku a když se zase vracíme každý ke své práci, můžeme si klidně přiznat, že nejen pořadatelé, ale mnohý z nás očekával s napětím, jak bude vypadat volyňský ples.

První pohled na přeplněné šatny překvapil; ale vzápětí tu byla obava, bude-li si kam sednout atd. To už nebyli jen Volyňští, kteří zaplavili dva sály Sítělnice. Ať to bylo z jakýchkoliv pohnutek (musíme připustit, že tam mnozí přišli ze zvědavosti), možno konstatovat, že tato neočekávaná účast na volyňském plese je důkazem, že po roku už se mnohé zlepšilo v soužití Volyňáků s místním obyvatelstvem.

Potom, když už se zábava rozproudila, ohlíželi jsme se neklidně v tu stranu, kde se začalo jen trochu hlasitěji zpívat. Ne proto, že bychom neměli zpěv rádi, ale z obavy, jestli některá veselá parta se nezačíná bavit příliš hlučně, aby tím neutrpěl celkový ráz plesu.

Mnohý snad namítne, že to byly zbytečné obavy. Ale vzpomeňme na úvodní slova našeho starého krajanů p. Libovického, když cestou do Žatce

mu jeden spolucestující řekl: „Do Žatce, na volyňský ples? A to zase bude nožů v zádech!“ Tato slova vyvolala u obecnosti salvu smíchu. Ale ono to vlastně k smíchu ani nebylo. Bohužel, jsou to stále ještě doznávající chování několika jednotlivců, kteří zapomněli, že už nejsou na frontě a že by se měli chovat tak, aby nekalili čest a dobré jméno celku. Bohudíky tyto zjevny vymizely už dnes skoro úplně. Věřím, že až přijdou/rodiny (a to už bude brzo), půjde vše zase normální kolejí, jak to bývalo na Volyni, k prospěchu všech.

A ještě několik slov k programu v půlnoční přestávce. Především musíme vyslovit srdečný dík našemu světoznámému krajanovi p. Libovickému a jeho spolupracovníkům, že nás přišli pobavit svým výstupy. Uznání si též zaslouží pěvecký kroužek z Hofesedel. Mnohému snad jistě napadlo, že toho programu bylo škoda a nebyl plně využit v krátké půlnoční mezerě. Kdyby byla tato čísla předvedena na nějakém večírku neb sokolské akademii, kde by obecnost za úplného ticha mohlo vyslechnout celý průběh, bylo by to mnohem lepší. Doufáme, že i na pořádání takových večírků a akademii přijde řada a pan

Libovický nám zase věnuje chvílku svého vzácného času.

Na ukončení bych chtěla říci: mám radost, že těm všem, kteří se přišli mezi nás pobavit anebo se jen podívat, jak se bavíme, jsme napoprvé dokázali, že se umíme bavit slušně a bez těch „nožů v zádech“. Kadavá.

Soutěž Věrné stráže pokračuje. Žat. okres, který v získávání odběratel byl nejposlednější, dohání pomalu ostatní okresy. Na plesu odměněni byli tito účastníci soutěže žateckého okresu: Josef Kelner Holedč — 15 platicích — plnicí pero, kanad. cigarety; Josef Širc, Veletice, knihu, cigarety (15 zapl. odb.); por. Vacátko, Ličkov, pat., tužku, cigarety; ppor. Senický, Blažim, (15 plat. odběratelů) knihu, kanad. cigarety; por. Kazda, Radčiceves (18 odb. zapl. 1/3); ppor. Maxa, Liběšice, knihu, kanad. cigarety. V nejbližších číslech oznámíme odměněné z jiných okresů. Tempo! Na plesu vyhlášen cíl ve dvouletce nových 10.000 platicích čtenářů Věrné stráže.

Osídlování reemigrantů z Volyně

Dne 11. ledna konala se na ministerstvu zemědělství porada, týkající se reemigrace a osídlení volyňských Čechů i transportů, které po 20. lednu budou přijíždět z SSSR do ČSR.

Porady se zúčastnili zástupci ministerstva zemědělství, minist. SP, zemského NV z Prahy a Brna, NPF a FNO, zástupci Svazu Čechů z Volyně, osídlovací komise MZ okresů, ve kterých budou osídleni naši reemigranti z Volyně. Poradu zahájil zástupce min. zemědělství, sekční šéf dr. Kofátka, který zdůraznil celostátní význam a ohromný zájem, s jakým je sledována reemigrace Čechů z Volyně celou naší veřejností. Ministerstvo zemědělství nařídilo okresním osídlovacím komisím, aby dnešním dnem bylo zastaveno zemědělské osídlování v okresech určených pro reemigranty z Volyně a zemědělské usedlosti, jak volné, tak uvolňované musí být přidělovány jen Čechům z Volyně.

Za min. SP promluvil náměstek ing. Pospíšil, který informoval přítomné o stavu a úspěšném průběhu reemigrace.

Zástupci ZNV v Praze a Brně budou nápomocni a vynasnaží se, aby reemigranti z Volyně byli řádně a v krátké době osídleni.

Dále se ujal slova naši známí přátelé a zastánci Ing. Jaroš, vrchní rada Rajtr, Dr. Kormunda a Ing. Vondřich — vedoucí úředníci min. zemědělství.

Za Svaz Čechů z Volyně promluvil a dotazy zodpovídal škt. Ing. Kozák.

Všichni účastníci porady slíbili, že se vynasnaží, aby celá osídlovací akce reemigrantů z Volyně byla řádně a v krátké době provedena, za co Svaz Čechů z Volyně všem účastníkům za své krajany děkuje.
J. K.

Vladislav Hybler:

Kus pravdy o rezervách v okrese Mor. Krumlov

Náš přítel a rodák p. ppor. J. Foitík z Podbořan zaslal mi dotaz o počtu a kvalitě rezervovaných usedlostí pro rodiny zahraničních vojáků v našem okrese. Jelikož soudím, že tato záležitost bude zájmat i ostatní naše krajany, posílám toto pojednání „Věrné stráž“.

Pokud vím, byla naše skupina jedinou, která získala rezervy pro rodiny padlých a invalidů. Již v Žatci podali jsme v této věci žádost na ministerstvo SP a ministerstvo zemědělství, kteréžto úřady daly nám svůj souhlas. Rovněž osídlovací komise v Mor. Krumlově byla srozuměna se zajištěním usedlostí pro ty rodiny, které se dosud nalézají na Volyni. Bylo to původně celkem 70 usedlostí z celkového počtu 146. Musím však s bolestí konstatovat, že se nám náš původní plán nepodařilo provést. Na organizační schůzi naší skupiny v Žatci bylo jednomyslně ujednáno rezervovat nejlepší usedlosti pro ty, kteří po osvobození naší vlasti přinesli obět největší. Bylo by jistě spravedlivé, aby takový invalida, nebo vdova po padlém obdržela usedlost plně zařízenou a v dobrém stavu. Žel buď Bohu, tato naše snaha nedala se uskutečnit...

Osídlovací úřad ministerstva zemědělství v Mor. Krumlově obdržel z nadřízeného úřadu přípis z dne 20. září 1945 č. j. 37.134/45/IX-2, v němž bylo výslovně řečeno, že rezervované usedlosti pro rodiny padlých a invalidů mohou být podřadné kvality. Osídlovací komise v Mor. Krumlově držela se ovšem tohoto přípisu, neuznávajíc pro tyto rodiny žádného přednostního práva. V důsledku toho rezervy pro rodiny padlých a invalidů jsou vesměs podřadné kvality a často bez jakéhokoli bytového zařízení a živého i mrtvého inventáře. Uvádím pro příklad usedlost čp. 54 v Olbramovicích — rezervu Marie Dvořákové, vdovy po Václavu Dvořákově, který padl již koncem války na Moravě. K této usedlosti jest přiděleno 8 ha půdy, není však živého ani mrtvého inventáře, není bytového zařízení, — není ani elektrického světla, ač ve všech sousedních domech jest. — Je možno, aby tato vdova, kolem níž se kupí 6 malých dětí — šest sirotek, to vše pořídila; je možno, aby tato nešťastná žena, v jejímž životě slunko štěstí a radosti již nikdy nezasvítilo, opravila a snad i přestavěla budovy, které se určitě shroutí, nepřijede-li co

nejdříve? — Ono je vskutku snadnější a mnohem lacinější postavit pomník padlému za vlast, nebo položit věnec na hrob neznámého vojína než postarat se o nebohé sirotky.

Po odsunu Němců nastaly nám s rezervami nemalé starosti. Přidělili jsme je dle příbuzenských svazků a tu bylo často jedinému muži spravovat až 3 usedlosti. Jakého vypětí sil bylo třeba ke sklizení úrody a k podzimním pracím, netřeba snad ani podotýkat. Mozoly na našich rukou dokazují nejlepe, že Čech z Volyně dovede pracovat na výstavbě republiky tak, jako dovedl za její osvobození bojovat...

Děláme to rádi, z lásky k milé otčině a svým drahým, — třeba že tato se často chová ke svým zahraničním dětem hodně macešsky... My máme čistý štít a čisté svědomí. —

Zdatnost volyňských Čechů

Naším vojákům z Volyně se často vytýká, že si zabrali v pohraničí ty nejlepší usedlosti. Skutečnost není taková. Svědčí o tom na př. skupina volyňských bojovníků, usazená ve dvou obcích za Rakovníkem: v Sosni a v Kosoboděch.

V první z jmenovaných vesnic, která měla před převratem 45 čísel (z toho patřila 4 stavení českým majitelům), usadilo se 7 vojáků a 4 civilisté z Volyně, kromě toho tři národní správce z vnitrozemí. Všech 11 zahraničních rodin pochází z okresu dubenského, většinou z obcí Křivucha, Kliščicha a Hájky. Mají střední hospodářství průměrně o 10—12 ha půdy střední jakosti. Daří se tu bramborám, ovsu a žitu, méně už ječmeni. Poněvadž byly některé usedlosti příliš malé, bylo nutno spojití někde 2 až 3 dohromady.

V místě je jednotřídní obecná škola, ale zatím se v ní neučí, neboť v celé vesnici jsou jenom tři děti povinné školou. Vojáci jsou většinou svobodní a čekají, až jim přijedou rodiče a příbuzní ze Sovětského svazu.

Reemigranti jsou veskrze schopní a praktičtí lidé. V jiných daleko větších místech nelze mluvit o organizačních schopnostech, zde má malá hrstka lidí hasičský sbor s 11 členy, z toho je 10 volyňských Čechů. Předsedou místního Národního výboru je volyňský reemigrant Josef Kinšt. Dr. Ks.

Z naší soutěže

Bezejmenná výšina

Gen. Svoboda odložil telefonní sluchátko a se zachmuřeným čelem studoval mapu...

Měl příčinu být zachmuřen. Z blízkých výšin nad polskou osadou Zydranowa doléhala k jeho SV těžká dělostřelecká palba a suchý praskot kulometů.

Této hubbě byl gen. Svoboda zvyklý. Znepokojovalo jej pouze to, že útok obou brigád, který měl dobýt klíčovou posici na výšinách nad Zydranowou a proniknouti až na čs. státní území, narazil na neočekávaně tvrdý odpor Němců, kteří sem vrhli značné svěží posily.

Útok se zdařil jen částečně. Němci však přešli do protiútku a za silné podpory minometné palby se jim podařilo zahpati jeden z našich praporů dolů z bezejmenné výšiny, kterou tento před malou chvílí po těžkých ztrátách obsadil.

Bezejmenná výšina je klíčem k čs. státní hranici a proto musí být znovu dobyta za každou cenu. Kým ale? Všechny síly čs. sboru jsou již zasaženy do boje. Zbývá jen rota automatčků — poslední záloha.

Gen. Svoboda po krátké úvaze si telefonicky zavolal velitele praporu automatčků, hrdinu SSSR, npor. Sochora: „Inřed vezmi rotu automatčků a obsaďte znovu bezejmennou kotu.“

„Rozkaz, pane generále,“ a npor. Sochor si zavolal ppor. Peška, velitele roty automatčků, která byla v záloze v lese, poblíž SV praporu: „Rudolfe, musíš za každou cenu dobýt tuto výšinu; takový je rozkaz „starého“.“

Rota, vlastně zbytek roty, zdecimované třemi týdny neustálých bojů, celkem asi třicet mužů, nastoupila. Sochor se starostlivě rozhlédl po nich. Byli unaveni, roztrhání, zarostlí.

„Stačíš s nimi, Rudolfe, na tak těžký úkol, když tam na ně nestačil ani pěší prapor?“

„Musíme stačit, vždyť jsme automatčci!“ odpověděl Peška. Znal už tyto své chlapce: odvážného Hegeduše z Karpatské Ukrajiny, volyňské Čechy: Šmidta, Svitka, Višnera, Kačera, Kaufmana, svoji spoju Zďárského a ostatní. Věděl, že pro ně není nic nemožného. Rota se rozvinula v rojnici a vyrazila...

Tři nižší terasovité hřbety je dělily od vrcholku výšiny, na němž se upevnili Němci. Temeno každého z těchto hřbetů měly německé minomety přesně zastříleno a dopadala na ně hustá vražedná clona přehradné palby. Automatčci se však nezastavili. Proběhli vždy palebnou clonou, ne však všichni. K vrcholku výšiny se jich blížilo sotva polovic. Ostatní zůstali v zadu, jedni navždy, druzí raněni...

Z výšiny se ozvaly německé kulomety. Automatčci zalehli, plížením se posunuli ještě několik desítek metrů

a vrhli do německých zákopů desítky ručních granátů. Ještě nedoznely jejich výbuchy, když automatčci vyskočili se země a vrhli se na poslední zteč.

Němci přestali střílet. Stáli u svých kulometů se zdviženými rukama. Automatčci, rozlíceni ztrátou tolika svých kamarádů, nešetřili nikoho. Německé hlavy praskaly jako ořechy pod ranami pařeb. Krátké dávky z automatů doháněly ty, kteří se dali na útěk...

Peška se rozhlédl po svých chlapcích. Vykonal přímo nemožné. Nelze nyní však odpočívat, musí zaujmout obranná postavení na výšině. On sám, ač ještě skoro dítě, je už starým vojákem. S autematem prošel krvavou cestu od Sokolova k Dukle. Poznal dobře Němce a jejich taktiku. Ví, že se nesmí se ztrátou výšiny a že se jí pokusí znovu dobýt za každou cenu.

Nemýlil se. V několika minutách se výšina octla pod pekelnou prškou německých min. Z lesa od čs. hranice se začaly přibližovati špinavě zelené rojnice německé pěchoty. Desítky, stovky, snad celý prapor vrhli zde Němci do protiútku.

Peška se zachvěl. Vždyť tahle přesila musí zrdtit tu hrdstku směle! Ví však, že živé je Němci nedostanou. Marně se snaží telefonicky dovolati npor. Sochora na SV praporu a vyžadati si posilu. Míny rozbily linku na mnoha místech. Spravit ji není času, každá vteřina je drahá. Rozhoduje se rychle. Volá k sobě svoji spoju Zďárského.

„Zďárský, zde máš na mapě zakreslen směr německého postupu. Doběhni rychle k Sochorovi, ať ihned vyžádá palbu ruských „Katuš“ na odvrácený svah výšiny! A dej si pozor na sebe, nedoručíš-li rozkaz Sochorovi, zhynem zde všichni...“

„Rozkaz, pane podporučíku!“ a vojín Zďárský pelášil dolů s výšiny se mu nohy stačily.

Neuběhl ještě ani 150 metrů, když poblíž dopadla první německá mina. Po ní druhá a záhy se jich kolem něho snesla celá prška. Patrně jej postřehl německý pátrač s vedlejší výšiny, pochopil, že se jedná o důležitou spoju, jinak by tak neplýtl střelivem po jednom člověku.

Zďárský byl už ostřílený voják. Dovedně padal, kličkoval a koulel se s kopce dolů jako míč. Míny bily mu však neustále v patách. Běžel ze všech sil, dech mu docházel, srdce bušilo kladivem, pot zaléval oči... Myšlenka sváděla, zapadnout a ukřít se v některé rokli, přestat tam palbu anebo se nechat zabít, aby už byl jednou konec všemu utrpení. Uvědomoval si však, že musí vzkaz donést k npor. Sochorovi za každou cenu. Jinak tam nahoře všichni zahynou... Jeho souseď Kačer, táta dvou dětí, i bratranec Slávek, dítě ještě... i ppor. Peška, který mu byl vždy spíše kamarádem než velitelem...

„Co když už zahynuli?“ vtírá se opět myšlenka, „zachraň se alespoň ty!“ Při hvizdu salvy min zapadl znovu k zemi. Vybuchly nedaleko. V levém rameni ucítil palčivou bolest. Rámě kleslo bez vlády, z rukávu se řinula krev.

„Přece jen mne čerti dostali,“ zasténal.

Z výšiny k němu dolehl štěkot automatů jeho kamarádů. Poznal dobře jejich zvuk, německé mají jiný.

„Žij dosud, je jim ale horko,“ uvědomoval si, „zahynou však, nedonesu-li vzkaz k npor. Sochorovi...“

Vyskočil, přemáhaj bolest a mdlouba a běžel dále.

„Bože, jak ta cesta pomalu ubíhá. Vždyť je to celá věčnost...“

Tmělo se mu před očima. Ještě 300, ještě 200 metrů! Doběhne? Jak dlouho ještě vydrží tento nerovný závod s německými minami?

Míny jej pronásledovaly i nadále. Na štěstí doběhl lesa, který jej konečně skryl před očima německého pátrače. Byl zachráněn.

Doběhl konečně na SV praporu, odevzdal npor. Sochorovi vzkaz od ppor. Pešky a shroutil se k zemi, vyčerpan divokým během a bolestí...

Npor. Sochor skočil k telefonu a zuřivě telefonoval. Neminulo ani pět minut a přes hlavy obránců bezejmenné výšiny zavily první míny ruských „Katuš“. Jejich výbuchy položily německým útočникам v cestu neproniknutelnou clonu ohně a železa.

Němci zaplatili za nezdařený pokus o znovudobytí bezejmenné výšiny více než stovkou padlých. Devět z nich připsal na svůj účet svob. Kačer. Padli pod jeho přesnými ranami z ukouřené německé snajperské pušky.

Zatím se znovu zformoval prapor, který dříve byl nucen opustit výšinu a přispěchal statečným Peškovým obráncům výšiny na pomoc.

Výšina byla zachráněna a definitivně obsazena našimi.

V. Šírc.

Důležité upozornění! Prosíme velmi snažně, aby ti, kdož odebírají časopis od kolportérů, těmto také platili předplatné, aby nám mohlo být poukázáno hromadně. Přejeteli si zasílali časopis jednotlivě, oznamte nám to koresp. listkem. Těm, kteří si jednotlivě přáli zasílat náš časopis, druhým číslem již tak činíme. Děkujeme všem za pochopení.

Meclov na Horšovotýnsku se hlásí. Na zabíjačce u br. Pelikána sebrali jsme 420 Kčs na Věrnou stráž a s přáním, aby tato byla nám posilou v naší práci, všem pracovníkům V. S. děkujeme a slibujeme další podporu a brzké vyrovnání předplatného.

Kabr Vladimír.

Josef Valášek ředitel Okresní záložny hospodářské v Žatci

Kdy budou uvolněny vázané vklady?

Tato otázka jest každodenně přetřásána u přeprávek peněžních ústavů. Veřejnost předpokládá, že po zaplacení příslušné dávky z majetkového přírůstku a z majetku, bude v nejbližší době po 15. lednu t. r. příslušnými místy o uvolnění zbylých vázaných vkladů rozhodnuto. Jak těžké je rozhodování a jak opatrně musí být řízen ozdravující proces naší měny, který od 15. listopadu 1945 v současné době probíhá ve třetí a konečné periodě, jest patrné z toho, že konkursní podstatou, pozůstávající z nekryté papírové hodnoty oběživa, neblahého to dědictví po okupantech, zabývala se již naše vláda v Londýně, což bylo dokumentováno připravením nového oběživa pro osvobozenou republiku a rovněž i vláda v Košicích, jak vidno z „Košického programu vlády“. Otázka měnová dále byla a jest předmětem hojných porad všech tří našich vlád od květnové revoluce s povoláními hospodářskými i peněžními kruhy.

V době naší politické a hospodářské nesvobody vzrostly vklady našich střádalů spolu s volnými prostředky průmyslových podniků a živností všeho druhu cca na K 250 miliard. Dle předběžných odhadů snížil se tato částka propadnutím nepřihlášených vkladů spolu s konfiskovanými vklady Němců asi o 60 miliard. Je-li předpoklad, že majetkovými dávkami bude odčerpáno asi 40 miliard, dostaneme se k zůstatku asi 150 až 160 miliard vázaných K. Ani takto zmenšená částka není zdaleka kryta, takže nejméně 70% zbylých vázaných vkladů jest odkázáno na sanaci, neboť skutečné hodnoty byly okupanty zničeny ve prospěch jejich zločinného válečného úsilí.

Uvážíme-li dobře všechny tyto okolnosti, vyplývá nám, že uvolňování vázaných vkladů bude mu-

set být prováděno postupně a v dlouhém časovém odstupu, což diktuje i likvidace naléhavých náhrad za utrpené válečné škody, která si nutně vyžádá rovněž několik desítek miliard Kčs a v mnoha případech nesnese již odkladu, nemá-li dojít k nenahraditelným materiálním ztrátám pro celý stát, tedy pro všechno občanstvo bez rozdílu. Z uvedených příčin vyplývá, že bude možno uvolnit přednostně z vázaných vkladů jen ta část, která představuje existenční minimum osob sociálně nejslabších a nijak nezajištěných. Bude a musí být vzat zřetel na úspory starých lidí, jejichž vznik je možno z přihlášek vkladů bezpečně zjistiti a kteří z výsledků poctivé práce a přičinění po léta střádali, aby v zaslouženém odpočinku v jeseni svého života, nebyli na obtíž svým nejbližším, anebo odkázáni na pomoc chudinské péče své domovské obce. Nebude zajisté také možno přehlédnouti případy, kdy uvolněné prostředky byly by jediným prostředkem, umožňujícím provoz některým podnikům a živnostem. A vyskytnou se i případy, kdy zdoluhavé uvolnění vázaných vkladů bylo by sociální nespravedlností i když by se nejednalo o případy, o kterých byla shora zmínka. Ostatní vklady budou moci být uvolňovány jen postupně a to dle měnového plánu, rozvržením na mnoho roků. Proto jest připravován a v nejbližší době vyjde zákon o „Likvidačním měnovém fondu“, jehož úkolem bude emitování, úrokování a umořování sanačních či konsolidačních dluhopisů, které budou pravděpodobně vydány na vázané vklady. Že jest velikou snahou našich vládních činitelů začít s likvidací vázaných vkladů v době co nejkratší, do svědčuje položka Kčs 400 milionů, která figuruje ve státním rozpočtu na příští rok pro tento účel.

Rudé právo č. 298, 28. XII. 1946:

Volyňští Češi se vracejí

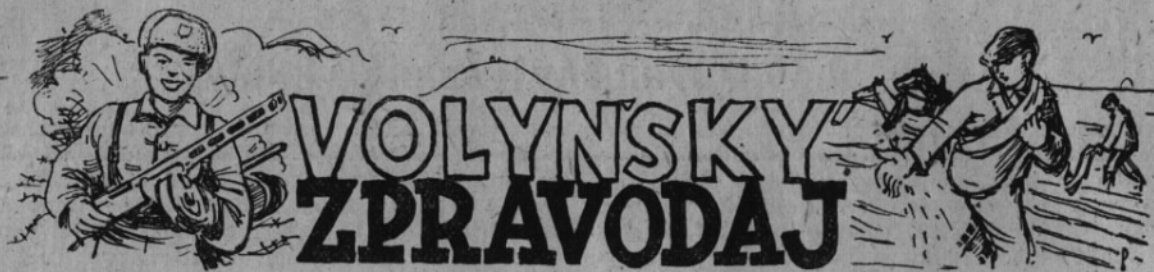
Po propuštění z východní armády usadil se na Žatecku, Podbořansku a na okrajích lounského okresu slušný počet volyňských Čechů, kteří se k nám přes odpor německých nacistických armád probili v pravém smyslu slova se zbraní v ruce. Usadili se na Žatecku, v kraji našeho nejlepšího chmele, jako přední stráž těch volyňských Čechů, kteří se k nám budou nyní vracet v celých tisících.

Podle dohody uzavřené mezi vládou SSSR a vládou republiky Československé o právu opce a přestěhování občanů české a slovenské národnosti, zjištěných v SSSR na území býv. Volyňské gubernie, vrátí se k nám asi 35.000 volyňských Čechů. Přestěhovalcům je podle této smlouvy dovoleno vzít si s sebou šatstvo, obuv, prádlo, ložní potřeby, zařízení pro domácí potřebu a hospodářství, zemědělci mohou si s sebou vzít hospodářský inventář, postroje, skot a drůbež. Ti, kteří mají speciální zaměstnání, jako řemeslníci, lékaři, umělci, učenci atd., smějí si s sebou vzít také předměty a potřeby, které vyžaduje výkon jejich povolání.

Všechny transporty našich reemigrantů z Volyně budou procházet Žateckem, který je určen za sběrné středisko. Ze Žatce budou se volyňští Češi rozjíždět do několika okresů našeho pohraničí, aby se tam trvale usadili a aby společně s námi v těchto krajích naší společné vlasti pomáhali uskutečňovat velké dílo výstavby naší republiky. Nyní, kdy přijdou k nám tisíce volyňských Čechů, je třeba zvláště důrazně připomenout jak společné budouvatelské zájmy, tak společnou příslušnost k jednomu národu. Je třeba se vystříhati všeho, co by mohlo být podnětem k vyvolávání roztrpění a co by mohlo budit třeba jen zdánlivý dojem, že volyňské Čechy nevidíme mezi sebou rádi. Místní a okresní národní výbory měst a obcí, stejně tak jako jejich obyvatelstvo musí našim reemigrantům z Volyně ukázat, že je považujeme za své bratry a že se k nim také jako synové jednoho národa dovedeme chovat. Jsme přesvědčeni, že volyňští Češi budou nám oplácet lásku láskou a pochopení pochopením. A z této vzájemné lásky a vzájemného pochopení vyroste radost ke společné

práci, z jejíhož zdatu se budeme společně radovat a která bude sloužit rostoucímu našemu společnému blahobytu.

Žatec (Žk). Nejvíce trpí nedostatkem pracovních sil naše pohraničí, zejména pak Žatecko, jehož volání o pomoc zůstávalo po dlouhý čas nepovšimnuto. Až nyní se očekává podstatné zlepšení situace návratem rodin volyňských Čechů. Co však znamená tento návrat pro pohraničí? Je to velký závazek. Především se musí snažit, aby přivítalo navrátilce skutečně s bratrskou láskou a aby se cítili ihned jako ve své vlasti. Znamená to dát dětem navrátilců českou školu, české učitele a tak vychovávat pevnou hráz proti německé rozpínatosti. Prostě, pohraničí musí být vděčno těm, kteří je přicházejí do budovat a zdokonalit, hlavně však posílit náš český živel.

Zprávy svazu

Dne 12. ledna 1947 uspořádal Svaz Čechů z Volyně v Zatci první ples.

Ples měl velký úspěch. V půlnoční přestávce účinkoval br. Vladimír Libovický, baletní mistr a režisér světového jména, Vladislav Vičar a Vladimír Sochor, dále pěvecký soubor Volyňských z Hořesedel.

Vystoupení našeho krajana Libovického mělo svůj zvláštní význam. S utajeným dechem pozorovali jsme jednotlivá čísla, promyšleně sestavená v jedno pásmo — od dramatu až k frašce — a obdivovali jsme umění, které jej proslavilo po celém světě.

O zpestření programu postaral se i pěvecký soubor z Hořesedel: manželé Sýkorovi, sourozenci Touškoví a bratři Hovorkové zazpívali směs českých, jednu ruskou a polskou píseň. Věříme, že je ještě uslyšíme.

Svaz Čechů z Volyně děkuje srdečně všem, kteří se o úspěch plesu zasloužili: Br. Vladimíru Libovickému, pěveckému souboru z Hořesedel, kapelníku Jar. Opatoví a všem hudebníkům, kteří si získali u volyňských oblíbů, vyjádřenou předáním diplomu.

Uznání patří dále odboru mládeže SČV a zvláštní dík patří též Dámskému odboru SČV, který s nevšední obětavostí, pečlivostí a ochotou připravil buffet, který svědčil o dobrém vkusu a umění našich žen. Pi Svárovská a pi Matátková se projeví jako výborné organizátorky.

Děkujeme všem, kdož přispěli dary a materiální pomocí. Zvláště bratřím a sestrám z okolních a vzdálenějších obcí. Docházely nás nabídky i ze vzdálených obcí, které jsme pro nedostatek času a prostředků nemohli využít. Děkujeme i těmto za pochopení a ochotu pomoci.

Nezapomínáme ani na ty, kdož se zřekli nároku na dobrou zábavu s kamarády a známými a plnili určené funkce: br. Chocholouš, br. Rása, br. Matátko, br. Dolejš, sestra Svárovská, Matátková, Pavlovská, Rasová a jiní.

I těm, kteří z vlastní iniciativy přiložili ruku k dílu pro úspěšný a nezávadný průběh plesu. Vědomí, že se nám vydařil, budiž pro vás všechny vzpruhou k další práci.

*

Vzhledem ke stále vzrůstajícímu počtu odběratelů „Věrné stráže“ žádáme všechny, komu byla zaslána hromadně, aby nám laskavě vrátili zbylá čísla, která nerozdali.

Na silvestrovském večírku, pořádaném z iniciativy por. Chramosty u paní Emilie Chramostové v Libočanech, bylo vybráno z podnětu ppor. Procházky 1575 Kčs na účely SČV. Dárcům srdečně děkujeme. Skutečnost, že se ani při zábavě nezapomíná na naši vrcholnou organizaci SČV, svědčí o upřímné solidaritě volyňských Čechů a pochopení pro současné i příští úkoly našeho Svazu.

Na svatbě br. Klementoviče v Hořesedlích byla provedena z podnětu br. Mikuláše Loskota sbírka na Malínský fond, která vynesla 3.250 Kčs. Srdečně děkujeme!

*

Svaz Čechů z Volyně připomíná všem členům, aby pokud možno brzy uhradili členský příspěvek 100 Kčs za rok 1947. Svaz je finančně odkázán pouze na příspěvky členů, ačkoliv jeho současné i příští úkoly daleko převyšují jeho finanční možnosti. Je proto vítána každá podpora. Nezapomínejte při žádné příležitosti, že tato naše vrcholná organizace musí mít vždy k dispozici patřičné finanční prostředky, aby mohly být řádně splněny všechny úkoly, které před ní stojí. Jsou to úkoly, na kterých má bezprostřední zájem každý volyňský Čech.

Vladimír Libovický

Vladimír Libovický je náš krajan — volyňský Čech, pochází z Novin-Českých, jediný syn, odchází za hlasem svého srdce do své vlasti. V Praze studuje a těžce se probíjí, nemá nikoho známého, nemá příbuzných. Těžce pracuje a po ukončení odborných škol v Praze je angažován ve Velké opeřetě, odtamtud odchází do slovenského Národního divadla v Bratislavě, kde je již jako baletní mistr. Po třech letech jej ministerstvo školství jmenuje uměleckým šéfem Národního divadla v Užhorodě. Po obsazení Užhorodu Maďary odchází do Prahy, a odtud s baletem Národního divadla do Švýcarska na mezinárodní festival, kde Libovického choreografie má velký úspěch, dostal okamžitě nabídky opery z Curychu. Libovický přijímá a zůstává v Curychu. Ihned se hlásí a dává se k dispozici p. prezidentu Dr. Edv. Benešovi, a od této doby Libovický zůstává zapojen v zahraničním odboji. Ovšem, v r. 1939 se ještě jednou vrací do ČSR, ale to již za jiným účelem, než divadelním. V roce 1941 na Libovického vydali Němci zatykač, ovšem, mělo to politické pozadí a Švýcarsko jej nevydalo. A naopak, zařadilo jej do reprezentace na mezinárodním festivalu v Luzernu jako švýcarského příslušníka. Libovický koná platné služby pro odboj, podporuje finančně naši armádu v zahraničí, organizuje a vede vojenské spojenecké divadlo pro internované ve Švýcarsku, podporuje Poláky, Rusy, Jugoslávce. V operách v Curychu, Luzernu a Ženevě dělá všude čest našemu jménu. Kritiky všech žurnálů vyslovují se pochvalně, Libovický vystupuje pod taktovkou slavných dirigentů: Toskanini, Anserme, Kleckýho a jiných. Po skončení jeho posláni ve Švýcarsku povolala ho naše vláda v Londýně do Anglie. Okamžitě se hlásí do naší armády a odjíždí na frontu, odkud se vrací se západní armádou do Prahy. Musíme podotknout, že mistr Libovický i v armádě dobře reprezentoval naši volyňskou menšinu spolu se 40 dalšími krajany z Volyně, takže i na západě jsme měli zastoupení v odboji.

Bratři ze zámoří se hlásí

1. Alois Markvart hledá Ant. Bechynského pocházejícího ze Mstyšína. Byl ve Svobodové armádě jistý čas v Zatici. Kdo by o něm něco věděl, oznam Kruhu přátel volyňských Čechů Zatec 199.

2. Marie Evelyn Faltak z Kanady pozdravuje svého bratrance z Kupičova Josefa Kučeru.

3. Frant. Rektor z Kanady, rodem z Novošulek, pozdravuje své krajany a jménem všech kanad. Volyňáků slibuje brzké založení Kruhu přátel a veškerou možnou pomoc. Jeho houževnatost a obětavost je zárukou, že mnoho dokáže. Poslal Kruhu fotografii svého domu, která ukazuje na naše poměry nádherný dům, plod práce volyňského Čecha.

4. Josef Loukota z Kanady rodem z Kopče — jeho otec se jmenoval Václav Loukota — hledá své přátele,

a zejména prosí o zprávy o svých sestřících: Zofině a Věře. Zprávu zašlete Kruhu přátel, Zatec 199.

5. Saňtora, rodem z Ulbárova, hledá své přátele Vladimíra Santoru, Václava Pitru a Emila Hamáčka, všechny z Ulbárova. Jeho paní prosí o zprávy o rodině Hamanových z Dědovy Hory u Ostroga.

6. Paní Václava Rektora se ptá na svého bratra Václava Kozaka z Novošulek, má obavy, aby jí tam nenechali její přátele — (všichni co se přihlásili, pojedou). Pozdravuje všechny z Novošulek.

Sdělení Svazu a Kruhu přátel krajanů v Kanadě. O plesu vzpomenu bylo por. Chudobou krajanů v Kanadě a poděkováno jim veřejně za jejich péči a lásku. Očekávané balíčky na vánoce nepřišly a přicházejí až nyní. Od 7. ledna přišly tyto balíčky: Pavel Haken 3, Rektor Frant. 3, Václav Rektor

2. Došlo vše v pořádku. Tisícere díky. Blíží v dopise. Připravujeme zvláštní číslo o Volyňských v zámoří. Napište nám všichni své zprávy. Odpovědi na dopisy se zdržely přípravami plesu, který se skvěle vydařil a byl dobrou visitkou celému volyňskému Svazu. Administrace.

Pavel Haken a Rektor, Ont., Kanada. Je radostné, s jakým elánem pustili se naši krajané do práce na volyňské lise. Bratr Haken postaral se o to, aby v českých novinách v USA a Kanadě vědělo se o tragedii malinské. „Nová Vlast“ přinesla otisk provalání Kruhu přátel volyňských Čechů o Malině a též „Hlasatel“ v USA často přináší zprávy o Volyňských. Br. Rektor v posledním dopise sdělil, že přípravy k založení Kruhu přátel v Kanadě pokračují. Do Kanady jde již přes 50 čísel Věrné stráže. Krajané, děkujeme Vám a nezapomeňte na nás!

Co nám piší

Chomutov 7. I. 47.

P. T. Svazu Čechů z Volyně.

Když jsem se dověděla o pořádání našeho prvního volyňského plesu v Zatici, zatoužila jsem se tam také podívat. Je to krásná příležitost k sejiti se zase po dlouhém čase se svými známými a přítelkyněmi. Velmi se mi zalíbilo, jak se vedení Svazu, Kruh přátel, odbor žen a j. starají o pěkné vydaření našeho prvního plesu, a při tom jsem pocítila takovou nějakou lítost, že tam stojím stranou a hnedle ani o ničem nevím. Tak když nemohu přispět prací, posílám alespoň malý příspěvek, 200 Kčs. Myslím, že přijde také vhod. Já si tu někdy připadám jako kdesi zabedněna. Nevím, co se kde připravuje neb co je nového. Až teprve týdeník „Věrná stráž“ mi otevřel okno do našeho světa. Nebylo to snad nějakou nedbalostí anebo něčím podobným, že jsem tak stranou. Bylo to množstvím práce, jakou jsme teď v posledním čase měli. A také jako státní zaměstnanec jsem stále jako přivázaná. Ale nehubuji na to. Pro mne je práce útěchou v tom našem dlouhém čekání. Já jsem také jednou z těch, co odloučení od rodin a rodičů tak těžce snášejí stesk. To je horší než nemoc. No, ale teď však už jsem veselejší. Ty dobré zprávy a naše „Věrná stráž“ mne trochu povzbudily. Teď se už těším na 12. a na první transporty našich z Volyně. — Přeje mnoho zdaru ve Vaši plodné práci a na shledanou se těší — F. Ficková.

Jsou šťastnějšími. Velmi rád poslouchám rozhlas. Zprávy, jaké bude počasí, neb jsem zemědělec. Z největším napětím poslouchám, když se něco začne o reemigrantech, kteří se vrací do své vlasti. Poslouchám a myslím, kdy budu slyšet, jak první transport vyjíždí z Volyně, kdy se již budou vracet matky k svým synům, dívky k otcům a ženy k mužům. Smlouva se SSSR byla již podepsána, komise

před dvěma měsíci vyjela na Volyn. První transport — jak psaly noviny — hlásil rozhlas — měl vyjeti v druhé polovině prosince, a ten již minul, nastal leden 1947 a vše snad spí, jak synové a muži, kteří spí věčným snem v Dukelském průsmyku, roztroušeni po Karpatech, kteří bojovali statečně a věrně za svoji vlast, kterou neviděli a tolik milovali. Bojovali snad proto, by se mohli vrátit do své domoviny. Mnoho se jich nevrátilo do vlasti. Padli. Jejich dívky, ženy, rodiče čekají na Volyni, by mohli se vrátit do své vlasti, čekáme zde na své drahé. Již a věnovala jim to nejmenší, snad i povinnost — dík za obětavost mužů a synů, kteří spí věčným spánkem na bojištích. My zase jsme došli do své vlasti, čekáme zde na sv. édrah. Již druhý rok, a všechny sliby, jež nám byly dány, ještě se nestaly skutkem. A proto, když jsem slyšel v rozhlasu, že odjely tři vlaky do Francie, Bulharska a Jugoslavie, z nichž se jeden již z Jugoslavie vrátil s reemigranty do vlasti, tak jsem si řekl — jsou šťastnějšími! B. Bohatý.

Chotiněves 8. ledna 1947.

Vážená redakce V. S.

Zasílám Vám předplatné tři odběratelů V. S. — 340 Kčs, a prosím, aby jim byla zaslána čísla na tyto adresy: Frant. Lundák, Chotiněves čp. 62, pošta Liběšice u Ústěku, Antonín Katič, Chotiněves čp. 63, p. Liběšice u Ústěku, Václav Kosina, Chotiněves, čp. 48, p. Liběšice u Ústěku.

Jsou to jedni z mnoha těch, kdož skutečně se s námi sžili a všestranně se snaží nám ty chvíle našeho těžkého života alespoň zčásti ulehčit, nás počeštit v naší odloučenosti a z plna srdce se již spolu s námi těší na chvíle shledání s našimi rodinami.

Rikají: „Až tu budou Vaši, pak teprv, věříme, že se v tom našem životě plněm práce docela sžijeme a

budem jako jedna velká rodina.“ S velkým zájmem vždy sledujeme všechno, co nám naše Věrná stráž přináší, jsou však některé články, které nás plně neuspokojují. Příklad: v 1. čísle 11. roč. článek „Zdvořilosti více“, ve kterém pisatel mezi jiným podává: „...chybí nám Čechům zdvořilost. — My z Volyně ji máme více...“ Nezdá se Vám, že je to vlastní chvála, která nemá ceny, je-li vyslovena námi samými? Nebylo by dobré a snad i lepší počkat, až o nás bude takto psati někdo, kdo není z nás Volyňských?

Dále ze Zpravodaje se dovidáme, že 21. prosince zemřel tragicky náš jeden spoluobčan z L. Nebylo by lepší, abychom přímo ze svého Zpravodaje se dověděli příčinu jeho tragické smrti, nežli aby nás někdo po straně informoval, a snad i nějak moc přehnaně a zbarveně? A když skutečně se taková věc stane, nebylo by lépe takové členy veřejným způsobem vyloučit ze svého středu, aby nešpinili naši doposud dobrou pověst a nestavěli nás před oči jiných tak, aby si o nás říkali, že jsme snad všichni stejní, když se takových zastáváme? Je to hanebnost, kterou všichni odsuzujeme, a teh, kdo ji provádí, není hoden toho, aby byl déle trpěn ve Svazu.

Je na Vás v redakci uložen veliký úkol, a to, abyste vždy správně posuzovali a odsuzovali, ten pravý však by byl, abyste naším časopisem dovedli zadržet a udržet všechny ty, kdož doposud ve svých předsevzetích jsou nestáli a ustavičně ještě holdují alkoholu, neboť ten je jedinou a největší příčinou toho, co doposud se děje nepěkného mezi našimi krajany. Mnoho zdaru do nového roku přeje všem Váš V. Chudoba.

Litoměřice. Bedřichovi Sebestovi v zem. bance vzdává administrace Věrné stráže vřelé a upřímné díky za práci pro získávání odběratel Věrné stráže.

<p>JIRÍ ČERESNA, národní správce mlýna JOSEF DREXLER Petrovice nad Des.</p>	<p>EMIL VALEVSKÝ — řezník a uzenář CHOMUTOV, Stalingradská 6</p>
<p>M. MATHES pod nár. správ. dříve JAN SVOBODA</p> <p>speciální obchod vínem a likéry</p> <p>ŽATEC, Nádraž. schody 182 Telefon 759</p>	<p>KONSTANTIN CINERT obchodník smíšeným zbožím Liběšice u Úštěku</p>
<p>ŽITNÝ JOSEF, obuvník Žatec, Stalinova třída</p>	<p>VLADIMÍR HORÁČEK — řezník a uzenář nár. spr. fy W. ZEBICH Chomutov, Beethovenova 23/1631</p>
<p>MIROSLAV TINTĚRA prodej tabáku Polepy, okres Litoměřice</p>	<p>ŠAVELÁK JOSEF, krejčí Podbořany čp. 588-</p>
<p>JAROSLAV JERSÁK, obchod zbožím střížním a módním Šumperk, nám. Dr. Ed. Beneše 22</p>	<p>SVOBODA JOSEF KVĚTINY - OVOCE - ZELENINA Česká Lípa, nám. Dr. E. Beneše 159, tel. 190</p>
<p>LUHAN ALOIS — HOTEL U NÁDRAŽÍ Blatno u Jesenice čp. 53</p>	<p>JURAJ DIANOVSKÝ MÓDNÍ OBCHOD Parkan — Slovensko</p>
<p>Chvalně známé kolářství volyňské poctivosti je</p> <p>LENOCH ANTONÍN, Kolečovice 272</p>	<p>ZAJÍC VLADIMÍR řezník a uzenář Rapotín</p>
<p>Až budete v Dobříčanech u Trnovan, zastavte se v hostinci a řeznictví ALEXANDRA VOJARA</p>	<p>Až pojedete do Hořesedel neb přes ně, ne- zapomeňte se zastavit v hostinci</p> <p>SÝKORY JAROSLAVA, Hořesedly číslo 29</p> <p>Budete přijati s volyň. upřímností a budete dobře obslouženi!</p>
<p>VOTAVA VLADIMÍR, hostinský, Sílem číslo 40, pošta Měcholupy VÁS ZVE!</p>	
<p>JAROSLAV TOŠNER obchod smíšeným zbožím Vilémov u Kadaně 7a</p>	<div data-bbox="869 1201 1224 1736" data-label="Image"> </div> <p>Ochranná známka</p> <p>Pivo pro každého labužníka</p>
<p>FRANTIŠEK VONDROUŠ pánské a dámské kadeřnictví Praha VIII, nám. Dr. Václava Holého 1330</p>	
<p>SRKAL JOSEF — řezník a uzenář Česká Lípa 720</p>	
<p>JOŽKA MACH řeznictví a uzenářství Zákupy 87</p>	
<p>ANTONÍN NOVÁK řezník a hostinský Velemyšleves 66, okres Žatec</p>	

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz ČzV nákl. Družstva „Domovina“. Odp. redaktor Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova ul. 1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec, Nádražní schody 199, telefon 628. Administrátor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon 374 a 390. Používání novinových známek povoleno ředitelstvem pošt a telegrafů v Praze, čj IA-Gze-2372-OB. Dohledací pošt. úřad Žatec. Předplatné na rok 1946—1947 je 120 Kčs.